Cine sînt acești doi instrumentiști ? Întrebarea și-au pus-o și unii participanți la C.M. de tenis de masă de la München, care, la prima vedere, nu i-au recunoscut pe doi dintre cei mai valoroși sportivi japonezi. Tobosarul nu este altul decît Hasegawa, iar trompetistul, compatriotul său Ito.

PE CÎND SE NUMEA „RIDICAREA GREUTĂȚII"

Istoria halterelor în țara noastră ar trebui să înceapă cu epoca legendelor, cînd voinicii ridicau în brațe stînci cît munții și aruncau în slava cerului buzdugane de zeci de ocale.

Dar iată-ne cevă mai aproape, pe la mijlocul secolului trecut. Grigore, fiul domnitorului moldovean Mihail Grigore Sturdza, își făcea „plimbarea" în jurul castelului, purtînd pe umeri o halteră vie, care-i aduse și porecla de „Beizadea Vițel", deși cel ridicat zi de zi devenise între timp bou sadea. !

Ceea ce constituia însă doar un amuzament pentru prinț era, în aceeași epocă, un mijloc de a trăi pentru diferiți „circari" care, la iarmaroace, impresionau spectatorii ridicînd cu „un braț sau două" diferite greutăți, rupeau „cu pieptul" lanțuri de fier sau ,frîngeau cu un pumn" osii de car. După cum vedem, asemenea luptelor, „sportul celor puternici" și-a făcut debutul pe arena circului. Din această cauză, puținele știri apărute în presa vremii par mai curînd exagerări decît relatări exacte ale unor performanțe sportive. Să nu ne închipuim, însă, că „ridicarea greutăților" a aparținut numai circului.

Cel mai vechi dintre gazetarii sportivi din țara noastră, avocatul George Costescu, într-o conferință ținută la 2 decembrie 1943, arăta că în anii dinaintea lui 1900, „pe hipodromul Băneasa, dimineața în ceasurile de antrenare a cailor, ordonanțele de la cai, ale căpitanilor turfiști Păianu, Moruzzi și Arhip, aduceau cîteva greutăți măsurate cu care înjghebaseră acolo un „club de halteriști". Cît despre rezultate, afirma „cu bună știință, că săvîrșeau în ridicări și aruncări performanțe ce ar fi și astăzi apreciate !"

În 1886, la Liceul Lazăr din București, are loc și un concurs de „ridicarea greutăților", care deschide și mai mult gustul pentru acest sport al voinicilor. Curînd, halterele atrag tot mai mulți amatori, în special din rîndul celor tentați de gloria luptelor greco-romane. Unul dintre aceștia, celebrul luptător de mai tîrziu Mitică Dona, povestea că pentru a se perfecționa în exerciții de haltere, de greutăți etc. a făcut „școală cu amicul meu Theodoreanu, astăzi (*n.n.* în 1907) maestru de scrimă, și cu profesorul Zacmary". Lecțiile le lua „în mod regulat, vara, în grădina Rașca din Capitală". („Din luptele mele").

În aceeași perioadă, casa fraților Temelie din București devine sediul unui adevărat club de haltere. Chiar peste ani, de cîte ori se va vorbi despre istoria acestui sport, se va sublinia aportul acestor pionieri. În acest sens, citățm o dovadă care numără aproape 50 de ani vechime : „România sportivă" din 1921 (nr. 14) afirmă că „la noi, atletica grea își are cîțiva valoroși reprezentanți cu reputație strălucită, dintre care cei mai de seamă, (sînt) cunoscuții sportsmani Temelie cărora le revine meritul de a fi introdus practica metodică a acestui sport, sprijinind-o cu ardoare". Unul dintre frați, Socrat Temelie, va înregistra de altfel după 1900 performanțe de valoare internațională, subliniate și de presa străină. Revista berlineză „Sport Zeitung" îl va considera de altfel „o minune în Balcani !"

Presa autohtonă începe să acorde și ea mai mult interes acestui sport. Revista „Din lumea sportului", editată din 1907 de Mitică Dona, va avea pe copertă și o vignetă reprezentînd ridicarea unei haltere cu un singur braț, iar în cuprinsul puținelor numere apărute vom întîlni și știri despre „campionii ridicării greutăților". Revista pitești-eană „Sportul" (nr. 3 din 1909) va publica un articol intitulat „Cum trebuie a se face exercițiile cu greutăți". Autorul afirmă că a văzut „cazuri, bineînțeles foarte rare, unde individul, conform regulii adevărate de gimnastică, ridică 200 kg în modul cel mai perfect". Recomandă însă cititorilor să nu se expună „a ridica mai mult decît peste puteri" !... „Gazeta ilustrată" din 24 decembrie 1911 anunță apariția unui „fenomen atletic", elevul Corneliu Mateescu, care la 15 ani „are o extraordinară musculatură și o forță care uimește. El ridică în două mîini 85 kg și într-o mînă 45 kg".

Drumul halterelor spre afirmare este însă întrerupt de război.

După 1919, totul este reluat de la început. Participă la eforturi și sportivii ardeleni, unii dintre ei cu bogată experiență în acest sport. Lor li se datorează, de altfel, organizarea pentru prima oară a unui concurs pe categorii de greutate (ușoară și grea), desfășurat la 8 decembrie 1920 la Arad. Ziarele încep să acorde mai mult spațiu sportului celor puternici, publicînd chiar biografii ale „campionilor" străini și români. Într-un număr din mai 1921, „România sportivă" va publica portretul lui M. Herman, „care a luat parte la numeroase concursuri înainte și după război", fiind „răsplătit cu medalii de aur, premii de onoare etc." Cu entuziasm, dar și cu destul curaj, se afirmă chiar că „pentru o eventuală participare a României la olimpiadele viitoare, e bine să se știe că și la ridicarea greutăților este cine să ne reprezinte în mod onorabil !" Dar vor trebui să mai treacă peste 30 de ani pînă cînd visul va deveni realitate.

Cu tot acest entuziasm timpuriu, halterele își deschid greu drumul spre afirmare, activitatea menținîndu-se doar la nivelul unor cluburi cu cîțiva amatori. Însăși federația (de lupte și haltere) va lua ființă abia în 1930, iar primul campionat național (pe 4 categorii. la 3 stiluri) se va desfășura tocmai în 1934.

Dorin ȘTEFLEA

MEDALIE DE AUR LA „ZIMNY STADION" DIN PRAGA

La confruntarea continentală de la Praga (1957), antrenorul Ion Popa a propus pentru deplasare 10 boxeri : **M. Dobrescu, N. Mîndreanu, E. Cișmaș, M. Trancă, D. Done, M. Stoian, D. Gheorghiu, V. Tiță, Gh. Negrea și V. Mariuțan.** La 25 mai, 160 de purtători ai „herminei albe" s-au adunat în marea sală de pe malul Vltavei, „Zimny Stadion", unde au început înverșunatele partide pentru cucerirea titlurilor continentale.

Mircea Dobrescu, angajat din nou în lupta pentru centură, îl elimină pe Kurt Millek (R.D.G.), care pe parcursul meciului recepționează numeroase croșee și upercuturi, în rundul 2 făcînd chiar cunoștință cu podeaua. Tiță a boxat cu o prudență exagerată și a pierdut la belgianul Victor Raes. Superior din punct de vedere tehnic și acționînd lucid, Stoian l-a obligat pe polonezul Nowakowski să părăsească ringul cu privirile la podea ; Gheorghiu a trecut cu ușurință de francezul Mohamed Merabed, directele sale de stînga funcționînd irepros abil. Numărat de două ori (în r. 2 și 3) Merabed a pierdut, firește, partida. Depășind greutatea, Mirvan Yagci (Turcia) n-a mai putut urca între corzi, astfel că Mîndreanu s-a calificat fără emoții în turul doi al competiției. O sarcină ușoară a avut Gh. Negrea care l-a pus k.o. în prima repriză pe Ahmed Bogulici (Iugoslavia). Cișmaș pierde la bulgarul Dimităr Velinov, ale cărui pistoane de stînga au mers precis. Trancă a fost opus campionului olimpic de la Melbourne, Richard McTaggart (Anglia). Departe de a se intimida de faima adversarului, boxerul nostru îl surprinde pe englez cu lovituri dure, în repriza secundă reușind să-l trimită la podea pentru 8 secunde. În ultimul rund însă, obosit, Trancă n-a mai avut resurse fizice și a pierdut la puncte.

Tehnica lui Enghibarian (U.R.S.S.) și-a spus cuvîntul în meciul cu Dănilă Done, așa că decizia i-a aparținut în unanimitate boxerului sovietic. Stoian a fost însă frustrat de arbitri în duelul cu Iuri Gromov (U.R.S.S.). Prima și cea de-a treia repriză au evidențiat superioritatea netă a boxerului român, ale cărui directe de dreapta au încîntat. Și totuși el a fost declarat învins !... Gheorghiu a manifestat ușor avantaj în primele două reprize ale meciului cu Karl Schönberg (R.F.G.), pugilistul vest-german fiind numărat în picioare în minutul 4. În ultima însă, reprezentantul nostru a fost sleit de puteri și a pierdut la puncte.

După o dominare copioasă, mai ales în ultimele două reprize, Dobrescu îl învinge la puncte pe italianul Salvatore Manca și se califică în semifinale. Finișul foarte slab al lui Mîndreanu i-a permis scoțianului John Morissey să refacă în rundul doi tot terenul pierdut pînă atunci și să cîștige de extremă justețe.

Toți trei judecătorii au punctat 60—57 în favoarea lui Negrea în meciul din semifinală, susținut cu polonezul Wojcehowsky ; Mariuțan l-a „lichidat" în mai puțin de un minut pe elvețianul Gerard Pottier, care nu s-a ridicat de la podea înaintea celor 10 secunde ; Dobrescu întîlnește în semifinale pe campionul Franței, René Libeer, pe care-l învinge greu. În schimb, Negrea nu-i dă nici o speranță lui Zdenek Cipro (Cehoslovacia), care încasează lovituri extrem de dure și abandonează în prima repriză.

Finalele, disputate la 1 iunie sînt așteptate cu un imens interes. Trei boxeri români vor încerca să joace marea carte a carierei lor sportive : Mircea Dobrescu, Gheorghe Negrea și Vasile Mariuțan.

„Herculele de buzunar" (cum l-au numit ziariștii pe Mircea Dobrescu) este opus lui Manfred Homberg (R.F.G.). Cu o alonjă respectabilă, cu gardă inversă Homberg îl ține la distanță pe Mircea, care caută disperat lupta de aproape. În rundul 2, Dobrescu reușește o serie scurtă, dar adversarul îi sparge arcada cu capul. Meciul continuă și, în ultima repriză, Homberg e avertizat — în sfîrșit — pentru atacuri cu capul. El va obține totuși decizia, o decizie cel puțin dubioasă. Gheorghe Negrea obține verdictul în unanimitate, în dauna bulgarului Petar Spasov, cîștigînd centura de campion al Europei la categoria semigrea. Vasile Mariuțan pierde în fața colosului Andrei Abramov (U.R.S.S.) și cîștigă medalia de argint.

Romeo CĂLĂRAȘANU

CAMPIONII EUROPEI — 1957 : Homberg (R.F.G.), Grigoriev (U.R.S.S.), Velinov (Bulgaria), Pazdior (Polonia), Enghibarian (U.R.S.S.), Krauss (R.F.G.), Benvenuti (Italia), Pietrzykowski (Polonia), NEGREA (ROMÂNIA), Abramov (U.R.S.S.).

SPORTUL magazin

„MR. FAIR-PLAY", LA BUCUREȘTI

Scurtă convorbire cu ISTVAN GULYAS, supercampionul sportivității

S-a întîmplat pe un teren de tenis, în vara anului 1967. Istvan Gulyas, campionul maghiar, juca împotriva lui Milan Holecek, primul tenisman al Cehoslovaciei. După o luptă acerbă, cu spectaculoase răsturnări de scor, Holecek reușește să se distanțeze la 5—2 în setul decisiv. Totul pare terminat pentru Gulyas. Dar, ca de atîtea ori în tenis, unde resursele măiestriei pot înfrînge și cele mai solide provizii de puncte, jocul șanselor se întoarce din nou. Maghiarul cîștigă ghem după ghem și egalează : 5—5. Holecek, extenuat de cele 3 ore și jumătate de joc, abia mai poate ridica brațul ca să servească. Încearcă, zadarnic... La capătul puterilor, jucătorul cade la pămînt, epuizat. Arbitrul așteaptă cîteva secunde, apoi cere reluarea partidei, conform regulilor. Holecek, însă, este incapabil de efort. Urmează să fie declarat învingător — Gulyas. Dar, nu ! Un adevărat campion nu acceptă victoria în fața unui adversar care nu se mai poate apăra. Istvan Gulyas cere arbitrului să acorde o pauză extra-regulamentară pînă ce Holecek va putea relua jocul. Între timp, medicii și masorii îl repun pe ceh pe picioare. După cîteva minute de întrerupere, Milan Holecek reintră la linia de fund, servește, cîștigă un ghem, apoi — după o egalare — alte două : 8—6 ! Holecek este învingător, Gulyas învins...

Acesta este filmul memorabilului final de meci din optimile turneului internațional de la Hamburg, din iulie 1967, pentru care Istvan Gulyas a primit premiul de sportivitate, Trofeul Fair-play, oferit de UNESCO, la propunerea Asociației Internaționale a Presei Sportive.

— Poate că este inutil să mai întrebăm care a fost cel mai frumos meci din cariera dv ? — începem convorbirea cu marele tenisman, care evoluează în aceste zile pe terenurile bucureștene.

Și dintre cele cîștigate — zîmbește Gulyas — *cred că sînt cîteva frumoase. Aș pune în primul rînd victoria mea la John Newcombe în meciul jucat — coincidență... — tot la Hamburg, dar cu un an înainte. Atunci am fost finalist al turneului, după ce jucasem și finala la Roland Garros. 1966 a fost anul meu „cel bun". Am cîștigat și un important turneu la München, învingînd din nou pe Newcombe, apoi pe Bungert și Pilici. Am fost cotat nr. 2 în Europa, după Manuel Santana.*

— Dacă nu mă înșel, aveați atunci 35 de ani... Care este, după părerea dv, vîrsta limită a performanței în tenis ?

— *Ea diferă de la jucător la jucător. Ca și mine, Torben Ulrich și Pietrangeli continuă jocul în prag de 40 de ani, cu destul succes. Dar eu, poate, nu sînt chiar atît de bătrîn în tenis... N-am decît 15 ani de competiții. Am început tîrziu, după ce jucasem fotbal în prima tinerețe. Primul meu titlu de campion al Ungariei l-am cîștigat la 23 de ani* (N.N. Au urmat alte 12) *Așa că am provizii de timp...*

— Longevitatea în tenis ține mai mult de tehnică sau de resursele fizice ?

— *Ea este posibilă numai printr-o perfectă armonizare a acestora* — spune Gulyas — *un jucător tehnic va trece mai ușor obstacolul anilor, dar el trebuie să se îngrijească și de o perfectă pregătire fizică.* (N.N. În practică, aceasta se transpune astfel : la Progresul, după 3 ore de antrenament în fața fileului, colegii săi de echipă mai tineri pleacă obosiți la vestiar, iar Gulyas continuă să facă alergări în jurul terenului și execută mișcări de încălzire...).

— Care sînt, la ora actuală, cei mai buni tenismani din lume ?

— *Mi-e greu să fac un clasament acum, la început de sezon. Dar optez, în ordine, pentru Laver, Roche, Newcombe, Okker.*

— Ce părere aveți despre tenismanii noștri ?

— *Aveți două rachete bune. Cu Țiriac, vechiul meu prieten, am făcut adeseori echipă. Este un remarcabil jucător de dublu. Are serviciu și retur bune, orientare tactică. Îmi place să joc cu el. La simplu n-a ajuns la cele mai mari rezultate, poate din cauză că îi lipsește concentrarea necesară. Ilie Năstase, partenerul ideal al lui Țiriac la dublu, m-a învins recent la Palermo într-un meci de zile mari. Este foarte bun pe plan tehnic, în vădită urcare. Poate că fizicește încă nu destul de călit. Important este că amîndoi sînt jucători de valoare, element prețios pentru formarea unei echipe de „Cupa Davis".*

— Ne acordați șanse în actuala ediție ?

— *Cred că România poate merge departe. Cu adversari destul de ușori în primele două tururi, aveți șanse și în turul trei chiar dacă jucați cu Spania, la Barcelona.*

— Pînă atunci, mai e vreme... Dar pentru duminică după-amiază (NR. azi) ce pronostic nē dați, la meciul cu Năstase ?

— *Firește, doresc o revanșă. Dar este un meci de pregătire, în care am și alte obiective. În primul rînd, să joc bine tenis... Dacă nu voi cîștiga acum, poate voi reuși aceasta la sfîrșitul verii, cînd vin să joc pentru turneul de la Mamaia* — încheie cu o plăcută promisiune supercampionul sportivității, Istvan Gulyas.

Radu VOIA

AȘII SCHIULUI MONDIAL

KARL SCHRANZ

Ar fi fost stupid să ne imaginăm că austriecii vor suporta la nesfîrșit dominația franceză în schi. Statul major al schiului austriac pregătea de cîteva ierni marea revanșă. Și nu întîmplător a fost ales sezonul 1969, sezon în care Killy s-a retras, iar Honoré Bonnet a predat conducerea echipei naționale franceze.

În 1969, austriecii s-au bătut cu disperare spre a reveni în fruntea schiului mondial. Karl Schanz, cel mai bun și mai experimentat dintre ei, a atacat primele locuri ca în cele mai bune zile ale tinereții sale, ca în vremurile în care nu avea teamă încă de umbra lui Killy, Bonnet etc. și într-un singur sezon a șters, printr-o splendidă comportare, o îndelungată și întunecată perioadă pentru schiul austriac și pentru cel personal.

Abil și tenace, talentat și agresiv, acest mic hotelier din Sankt-Anton a înțeles că pentru el 1969 înseamnă acum ori niciodată. Supranumit încă cu mulți ani în urmă „Maria Callas a schiului alpin", Schranz a fost conștient permanent că, orice valoare ar avea, a atins totuși 30 de ani, ceea ce în schiul de înaltă competiție înseamnă o frontieră dincolo de care nu este posibil să te menții mult timp în frunte și în formă. Pornind de la aceste premise, sezonul 1969 pentru el a fost o cursă de logică și înțeleaptă urmărire a scopului propus : cucerirea „Cupei Mondiale" la schi.

Acest trofeu, obținut la o vîrstă destul de înaintată pentru marile performanțe, răsplătește pe merit una dintre cele mai lungi și mai prodigioase cariere sportive pe care le-a cunoscut schiul. Poate că Schranz n-a vrut să-și la rămas bun de la admiratorii săi și de la schi decît printr-o victorie de prestigiu. Oricum ar fi, prin calitățile sale, Schranz a intrat în legendă.

JEAN-NOËL AUGERT

Jean-Noël, nerăbdător ca toți tinerii, n-a așteptat măcar să împlinească 20 de ani (17 august 1969) și a forțat consacrarea mondială prin obținerea locului II — după Schranz — în ierarhia celor mai buni dintre cei buni. Nu e un lucru ușor și puțini sînt schiorii care pînă la el au obținut asemenea performanțe, la vîrsta cînd adevărata carieră abia începe.

Prietenii și adversarii îi găsesc numeroase asemănări cu Killy : fizic cu aceeași statură și siluetă, iar după conturul feței și al capului, ai jura că sînt frați. Aceleași curaj, același fel (poziție și ținută) de a schia, aceeași tenacitate.

Amabil, gentil, vesel, bun camarad, discret, modest, util echipei, prin muncă, tenacitate și mari calități de caracter (cele care desemnează marea personalitate), Jean-Noël și-a schimbat fulgerător poziția în echipa Franței. Dintr-o rezervă, o speranță neîmplinită, o valoare în devenire, Jean-Noël se pregătește să devină vioara întîi (dacă nu a devenit chiar), cu care arcușul dibaci și subtil al antrenorului René Sulpice să cînte „La Marseillese" pe podiumul „mondialelor" de la Val Gardena și al Olimpiadei albe de la Sapporo.

Nu este exclus, deoarece Jean-Noël, serios și muncitor cum este, și-a propus să nu aibă doar asemănări fizice cu Killy.

REINHARD TRITSCHER

Cînd, la Val Gardena 1969, l-am văzut pe Tritscher, nu mi-am dat seama că mă aflu în fața unui schior care la sfîrșitul sezonului avea să fie celebru.

Era tăcut, modest, retras, îngrijorat parcă de neputința (momentană) de a răsturna rangurile din fruntea schiului mondial și chiar din propria sa echipă națională. La ora aceea, figura printre „vasali" și orice insucces atîrna greu în selecțiile următoare. Val Gardena nu i-a purtat noroc.

Totuși, cîtă hotărîre și ambiție am putut desluși pe fața acestui desăvîrșit atlet (în sensul literar al cuvîntului) dezamăgit de un rezultat pe care-l aștepta înfrigurat. Am avut fulgerător intuiția că peste 2—3 ani, cîndva, voi mai auzi despre acest dîrz luptător. Tritscher, însă, nu putea aștepta termenul acordat de mine. Are calități prea deosebite. Succesele sale nu s-au bazat numai pe îmbunătățirea permanentă a acestor calități, ci mai ales pe studiu, prin eliminarea constantă a greșelilor, prin temperarea tumultuosului său temperament.

Ca majoritatea tinerilor, Tritscher punea prea multă inimă în concursuri care nu se cîștigă numai cu picioarele... ci și cu capul.

Urmărindu-l ca o umbră pe Schranz, la a cărui moștenire rîvnește, Tritscher a trebuit să-i elimine din cursa pentru locul III în „Cupa Mondială" pe primejdioșii săi coechipieri Alfred Matt, Karl Cordin, Werner Bleiner.

Deocamdată a reușit, dar pămîntul îi tremură sub picioare, căci niciodată în echipa Austriei valorile n-au fost mai apropiate ca acum, iar lupta mai dîrză. Tinerețea simte că „suzeranii" Schranz, Messner, după Nenning, sînt gata să cedeze.

GERTRUD GABL

Gertrud nu este numai cîștigătoarea „Cupei Mondiale", supercampioană anului 1969, ci și o mare artistă a zăpezii, o balerină a pîrtiilor de slalom. Superioritatea sa în această probă a fost atît de evidentă de-a lungul întregului sezon, încît a răpit orice speranță chiar celor mai înverșunate adversare. Este o „stilistă", o tehniciană de mare finețe care, prin precizia, grația și oportunitatea mișcărilor sale, amintește de un balet al gheții. Ceea ce face pe zăpadă — schiind liber sau printre porți — este atît de frumos, atît de armonios și ritmat, încît ar putea inspira o melodie. Virtuozitatea și grația sa au depășit limitele sportului, intrînd-u-se în zone superioare cu emoțiile artei.

Calitățile sale au obligat-o pe Annie Famose, principala sa adversară (înainte de accident), să spună despre ea : „În ochii mei, Gertrud Gabl reprezintă perfecțiunea în materie de slalom. Ea face un schi de vis, ideal, pur, infinit superior celui practicat de Nancy Greene. Nancy era o luptătoare, în timp ce Gertrud se aseamănă cu o anghilă care alunecă din poartă în poartă, tăcută, fără nici o mișcare inutilă, fără zgomot, fără efort vizibil".

Într-adevăr, Gertrud se strecoară printre fanioane, fără să le atingă niciodată, surizătoare, distinsă, superioară, conștientă că nici o rivală nu-i poate răpi, încă, coroana de „regină a slalomului".

Supremația ei în slalom și constanța stăruitoare din uriaș și coborîre i-au adus și invidiatul titlu de „cea mai bună schioară a anului 1969".

WILTRUD DREXEL

S-ar putea spune că Austria este o țară binecuvîntată de zeii schiului. Cînd Cristl Haas se pregătea să depună armele, a apărut Erica Schinegger. Cînd aceasta din urmă s-a retras din competiții, pentru motivele cunoscute, s-au ridicat din marea de virfuri Wiltrud Drexel o tînără de 18 ani excepțional înzestrată și o altă mare speranță Anne-Marie Pröll (16 ani) care împreună poartă pe umeri povara nădejdilor austriece pentru „mondialele" de la Val Gardena din 1970 și mai ales pentru Sapporo — 1972.

Wiltrud Drexel este o schioară înnăscută. Fizic, se aseamănă cu Schinegger, dar cu forme incomparabil mai rotunde și mai feminine.

Vorbind despre ea, Franz Hoppichler — selecționerul echipei austriece — o caracterizează astfel : „Wiltrud va ajunge, pentru că știe ce este greul în viață". Ea a dobîndit, cu prețul unei copilării grele și a unor triste suferințe, o rezistență fizică ieșită din comun care, grefată pe extraordinara sa dorință de a învinge, va sfîrși prin a o așeza în fruntea tuturor schioarelor austriece și poate ale lumii.

În parte, profeția s-a realizat, căci 1969 a adus Wiltrudei Drexel locul III în „Cupa Mondială" și cîștigarea unei clasice coborîri, feminine. Cu temperamentul pe care-l are, s-ar putea crede că a avut dinamită în... bîrberoane, cînd era mică. Nerăbdarea și talentul o mînă de la spate spre glorie.

FLORENCE STEURER

A intrat (ca și celelalte coechipiere ale sale) discret, neobservată, pe vîrful picioarelor, în sezonul internațional 1969. Deși cunoscută și creditată cu medalii încă de la „mondialele" de la Portillo (Chile), nimic nu părea s-o anunțe printre pretendentele la titlul de „cea mai bună" în acest an. „Flo" nu-și găsea ritmul. Flo nu regăsise linia, nu aprecia just legăturile invizibile ale porților de slalom.

Este adevărat că, contrar aparențelor, reușita în schi este o chestiune de răbdare. De răbdare și muncă. Progresul și victoriile apar treptat, după lungi și chinuitoare așteptări. Dar Flo este construită din materialul superior care rezistă tuturor încercărilor. Ea are tenacitatea de a persevera cînd totul pare pierdut. Are puterea de a se domina cînd ea însăși poate că nu mai speră. Unei astfel de credințe, norocul și succesul nu-i puteau refuza zîmbetul, zîmbetul discret al argintului în „Cupa Mondială".

Flo, născută la 1 noiembrie 1949, la Villeurbane, este cea de a doua fiică a unui medic stomatolog căsătorit cu o farmacistă. Crescută într-o ambianță și disciplină de o riguroasă sportivitate, Flo și-a împărțit încă din copilărie înclinațiile sportive între schi, săriturile în apă de la trambulină, înot, cros sau judo. Și toate acestea fără a-și neglija nici o clipă studiile.

Preocupată, stăruitoare, modestă, excelentă camaradă, dar mai ales tenace prin spiritul și trupul său sănătos, Flo este un pilon sigur, de nădejde, în națională Franței.

Cînd Flo va reuși să-și concentreze atenția și forțele, împărțite între atîtea preferințe sportive, numai în schi, poate că argintul nu va fi suficient spre a-i răsplăti marile calități.

Mihai BÎRA

ABANDONAȚI PROCEDEELE VECHI

TEHNICA VINE TOT MAI MULT ÎN AJUTORUL GOSPODINELOR !

NOUL TIP DE ASPIRATOR DE PRAF „PRACTIC", DE O CONSTRUCȚIE MODERNĂ, VĂ SCUTEȘTE DE EFORT ȘI VĂ ECONOMISEȘTE TIMPUL.

Aspiratorul de praf PRACTIC înlătură praful și impuritățile de pe dușumele, pereți, mobilă, covoare, haine, tapiserie și din locurile greu accesibile (radiatoare).

PRACTIC poate fi utilizat și pentru pulverizarea de lichide.

PRACTIC are un consum redus de energie electrică (15 bani pe oră).

Prețul aspiratorului de praf PRACTIC este de 785 lei.

Se vinde și cu plata în 8 rate lunare, acontul fiind de numai 118 lei.

răspunde Ion Poștașu

I. GHINESCU, COMUNA BOTENI. **„Intrucît am impresia că sînteți una și aceeași persoană cu caricaturistul N. Claudiu, vă rog să primiți felicitările mele (și, desigur, și ale altor cititori) pentru sugestivele ilustrații care însoțesc unele răspunsuri".** Ați greșit adresa. La desen, numai eu știu cu cîte emoții am trecut din clasa treia într-a patra ! Oricum, reținînd felicitările și le voi transmite lui N. Claudiu, mai ales că ele coincid cu un mic jubileu : a 500-a vignetă cu care talentatul caricaturist înveselește această rubrică, atunci cînd (foarte des !) răspunsurile mele nu reușesc acest lucru...

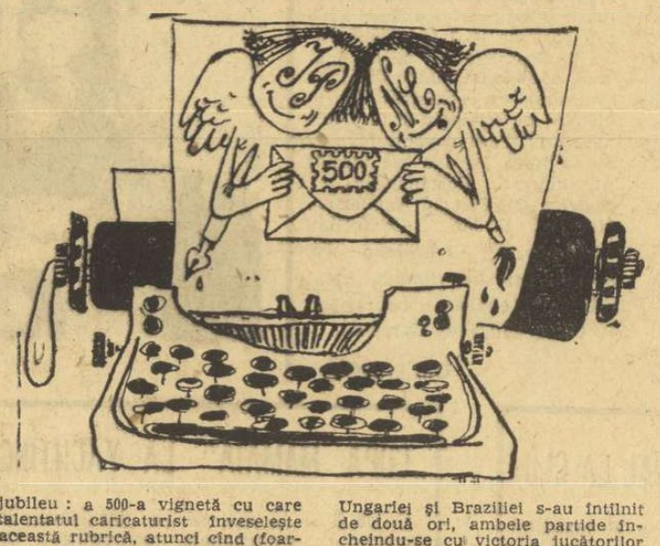

N. NICULAE, TIMIȘOARA. Pircălab a debutat în echipa națională la 5 octombrie 1961, într-un meci cu reprezentativa Turciei disputat la București (scor : 4—0). Linia noastră de înaintare a avut atunci următoarea alcătuire : Pircălab, Constantin, Ene II, Seredai și Tătaru.

DUMITRU BARBULESCU, COMUNA OLTENI. **„Precizez că sînt un înflăcărat suporter al Stelei".** Chiar și după ce ați văzut-o duminică la televizor ? În cazul acesta, să vă dau adresa echipei dv. favorite : Calea Plevnei nr. 114, Sectorul 7.

LUDOVIC DENEȘ, BAIA MARE. Reprezentativele de fotbal ale Ungariei și Braziliei s-au întîlnit de două ori, ambele partide încheindu-se cu victoria jucătorilor maghiari : 4—2, în cadrul C.M. 1954, și 3—1, în cadrul C.M. 1966.

IONEL IATAN, COMUNA TOMNATIC. **„În timpul unui meci de fotbal, un jucător driblează tot ce întîlnește în cale, inclusiv portarul, și trage în poarta goală. Înainte însă ca mingea să depășească linia porții, un copil care a pătruns în teren lovește balonul și-i schimbă direcția, în aut. Ce face arbitrul ?"** Probabil că-l urechează pe copil, deși în regulament nu este stipulat acest lucru. Și apoi, întrucît mingea a fost lovită de un „corp străin", va acorda o „minge de arbitru". Aceeași soluție intervine și în cazul cînd mingea, care nu apucase să treacă linia porții sau nici nu se îndrepta spre ea, este deviată în poartă de un spectator intrat în teren.

VASILE BRUSTUR, BUCUREȘTI. Catrenul adresat inginerului Mircea Ștefănescu, jucător la Politehnica Iași, cu prilejul căsătoriei sale, nu e prea inspirat. Să vedem, de altfel, ce... cadou de nuntă îi pregătește Comisia de disciplină, după eliminarea sa de pe teren, duminică, la Craiova !

NICOLAE CIOCHINĂ, BACĂU. Dinamo București s-a întîlnit cu Internazionale în două ediții ale Cupei campionilor europeni, pierzînd net prima oară (0—6 la Milano și 0—1 la București), dar punîndu-le mari probleme italienilor în cealaltă ediție (2—1 la București și 0—2 la Milano).

LIDIA JERPELEA, SATUL GURA VĂII. **„Sînt elevă a unui liceu teoretic din Rm. Vîlcea și-mi place foarte mult sportul : fotbalul** (n.r. și fetele încep cu fotbalul ?), **handbalul, voleiul, atletismul, baschetul etc. Și nu numai că îmi plac aceste sporturi, dar pe unele dintre ele le și practic. Fac parte din echipa de volei a comunei mele, am jucat în echipa de handbal a școlii din comuna Bujoreni și am ocupat locul I pe regiune, în 1967, la aruncarea discului și locul III la aruncarea suliței. Acum, mă situez pe locul II pe județ".** Nu pot decît să vă felicit ! Contăm pe dv. pentru München ?... Să vă satisfac acum rugămintea, comunicîndu-vă adresa atletei Lia Manoliu, de la care așteptați unele sfaturi : Piața Romană 9, Sectorul 1, București.

Ilustrații : N. CLAUDIU